

Àlex, el nen osset

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: Marta Gustems

— **V**ull un mòbil!

Això era el que l'Àlex repetia cada matí quan s'aixecava, al migdia mentre dinava o al vespre després de rentar-se les dents. Ho repetia a tothora confiant que a força d'insistir aconseguiria esgotar els seus pares, que per fi cedirien i li regalarien el preuat aparell. Faltaven pocs dies pel seu aniversari i l'Àlex va decidir que encara havia d'insistir una miqueta més. No era moment de donar-se per vençut, així que fent un últim esforç va rentar plats, va recollir la roba, va anar a comprar el pa i va fer tot allò que el fes mereixedor del regal que tant desitjava. El dia del seu onzè aniversari va arribar, i quan l'Àlex va obrir el seu regal no s'ho podia creure. “Un mòbil!”, va cridar entusiasmada. Aleshores va poder respirar tranquil, ho havia aconseguit.

A partir d'aquell moment, l'Àlex estava convençut que tot seria diferent. Es moria de ganes d'aparèixer a classe amb el seu mòbil súper modern i fanfarronejar davant de tothom.

“Quina passada”, li va dir la Ruth. “El meu pare en té un d'igual”, va afegir la Carla. “I pots navegar per internet?”, va preguntar el Marc sorprès. I així un rere l'altre, tots els nens i nenes de la classe admiraven el mòbil de l'Àlex que tot d'una es va convertir en el nen més popular.

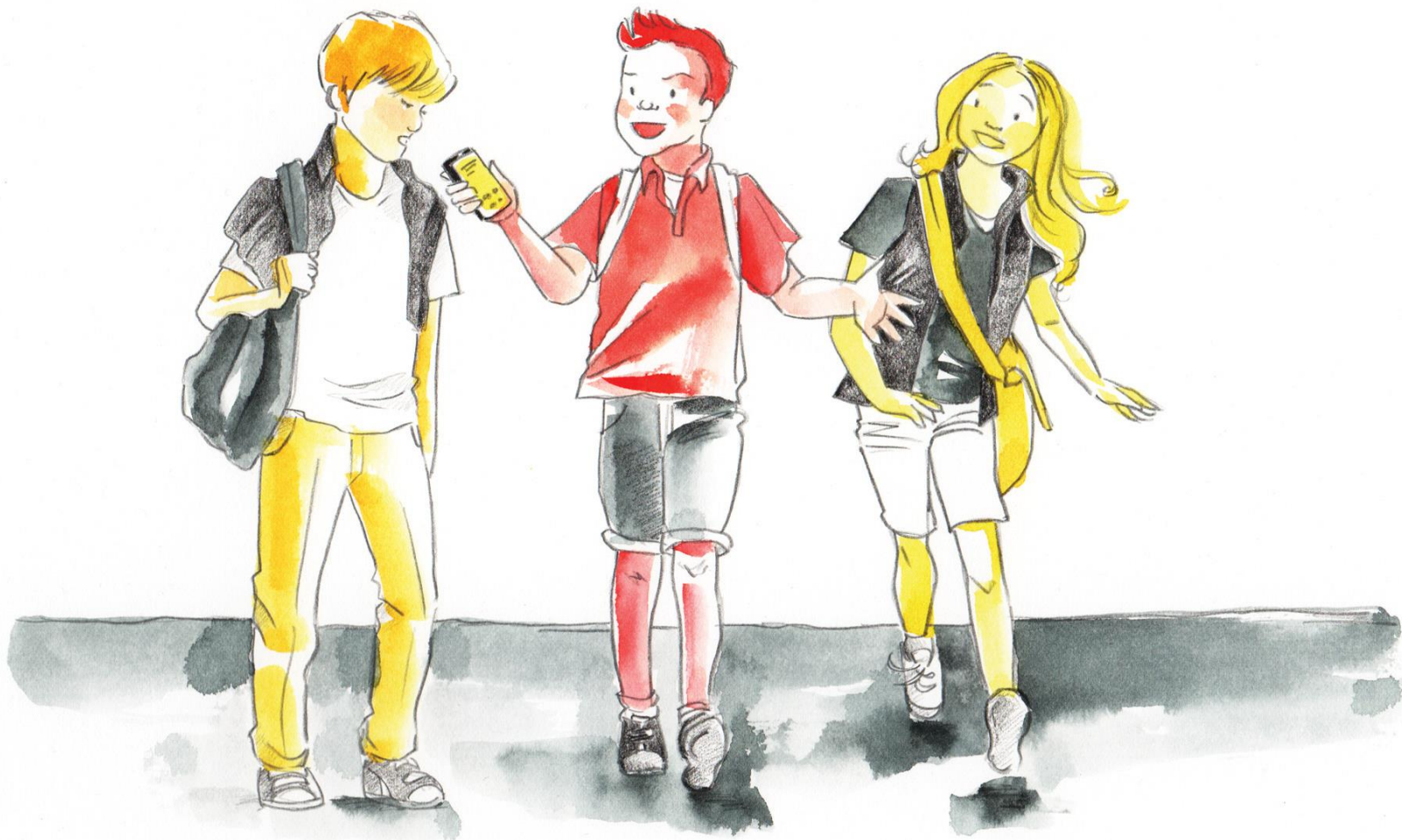
No cal dir que a l'Àlex li encantava que tothom li fes cas, i cada dia, quan era l'hora del pati, ell treia el seu mòbil i explicava que havia rebut tants WhatsApps, mirava vídeos de YouTube o observava les fotos d'aquells famosos que seguia a través d'Instagram. L'Àlex era feliç sent el centre d'atenció i creia que el mòbil era definitivament l'invent més meravellós del món.

—És que els grans necessitem un mòbil. —Deia l'Àlex tot fent-se l'important. I és clar, la bogeria del mòbil es va anar escampant per la classe i tots els nens i nenes en van començar a demanar un als seus pares.

Tant sols el Roger, a força d'insistir i insistir, va aconseguir que li deixessin fer servir el mòbil vell del seu germà. De tant en tant s'apagava i la bateria trigava hores a carregar-se, però el Roger estava contentíssim amb el seu telèfon.

—Ei, Àlex. Mira què tinc—Va dir-li el noi al seu amic tot ensenyant el seu mòbil atrotinat que intentava dissimular amb una funda de Star Wars, nova de trinca.

Al principi l'Àlex va arrufar el nas pensant que tenia un competidor, però de seguida es va adonar que era molt més divertit tenir algú amb qui compartir coses per internet. Llàstima que la càmera del mòbil del Roger tenia una taca enmig de l'objectiu i tot li sortia borrós, però l'Àlex va aprofitar per començar a fer-se fotos en posicions que qualsevol que el veiés consideraria ridícules, però amb les que ell se sentia súper-mega-ultra-guapo-i-important.

—Vols deixar de fer el ximple? —Li deia la mare quan el veia fent postures davant del mirall. Però a l'Àlex tant li era el que li diguessin, acabava de descobrir el món del “selfie” i se sentia poderós. Allà on anaven o allò que feia, ell ho retratava i ho penjava a les seves xarxes. També ho enviava a l'àvia i al Roger que en realitat eren les úniques persones que coneixia amb mòbil. Si anava a la platja es fotografiava enterrat a la sorra i si sortien a sopar, ell feia una dotzena de fotos abans de mossegar la pizza. Definitivament la seva popularitat no feia més que créixer, fins que un dia va passar una cosa que mai hauria imaginat.

Tot va començar la tarda en que l'Àlex va acompanyar el seu pare a tallar-se el cabell.

—Vols que també te'l tallin a tu?—Va preguntar-li l'home. I com que el noi va dir que sí, el barber li va fer un tallat d'aquells de nen gran amb una mica de tupé i rapat pel costat.

“Estàs molt guapo”, va dir-li la mare només veure'l entrar, però l'Àlex amb prou feines va tenir temps d'agrair-li el compliment. L'únic que volia era tancar-se a l'habitació i fotografiar-se amb el seu nou pentinat. Si no va fer un centenar de fotos no en va fer cap, però després de molt triar i editar, va escollir-ne una que va enviar a tothom.

“Clink” va sonar en el mòbil del Roger. I quan aquest va obrir el missatge va llegir a la pantalla:” A que molo?” Seguit d'una foto en la que es veia a l'Àlex estirat al llit de la seva habitació a l'estil xulo-piscines i amb ulleres de sol.

En Roger gairebé no va adonar-se del canvi de pentinat. De fet, tan sols va fer una ullada ràpida a la foto, cansat com estava de rebre sempre coses de l'Àlex, però tot d'una va semblar-li que hi havia una cosa a la imatge, que era digne d'atenció. Fent un zoom amb els dits, va resseguir l'espai que es veia: els pòsters de videojocs penjant de les parets, una figura feta amb lego en una estanteria, una caixa de cromos i... just en una cantonada, entre un feix de roba bruta amuntegada, es distingien uns calçotets amb dibuixos d'ossets. “Clink”.

L'endemà, l'Àlex va agafar el mòbil carregat de bateria i va dirigir-se a l'escola convençut que tothom el felicitaria. Tenia estil, tenia mòbil, tenia un pentinat súper guai i tenia...

—Ei, tu. Nen osset. Vols un peluix per anar a dormir?—Va cridar-li un noi d'un curs més alt que el seu.

—Potser també portes bolquers—Va riure un altre.

L'Àlex no entenia de què parlaven, però quan va arribar a classe, lluny de l'admiració que pensava que causaria el seu nou pentinat, tot el que va aconseguir van ser rialles i comentaris.

—Avui portes el mòbil o un biberó?—Va preguntar-li algú.

L'Àlex no entenia res de res, però quan va mirar el seu mòbil, va veure la foto ampliada dels seus calçotets d'ossets penjada a Instagram, amb un munt de comentaris que es reien d'ell. Ni tan sols coneixia la persona que l'havia penjat, però era obvi que tothom l'havia vist.

L'Àlex va suportar rialles a l'hora de mates, va sentir xiuxiuejos a classe de català i fins i tot va haver d'aguantar que dos nens entressin al bany quan ell hi era, per comprovar si duia els calçotets infantils. L'Àlex va sentir com tothom l'anomenava “nen osset” i va aguantar fins que ja no va poder més.

—Per què ho has fet?—Li va preguntar al Roger dolgut.

Però el Roger tampoc sabia com havia passat. Ell tan sols li havia enviat la foto a un amic, aquest al seu germà i després... La imatge es va anar escampant amb la mateixa velocitat que una taca de tinta s'escampa per unes estovalles. Era impossible saber qui la rebia ni què en faria de la foto. El que sí feia tothom era comentar-la, opinant sobre algú a qui ni tan sols coneixien.

Tot d'una l'Àlex va adonar-se que no volia mirar més el mòbil. L'aparell li cremava a les mans i sabia que si l'obria tan sols descobriria insults i burles.

El va apagar.

Aquella nit va tancar-se a l'habitació i, malgrat la seva tieta li havia portat un jersei nou de la Xina, no va fer-ne cap foto. Va preferir estirar-se al llit, va tancar el llum i per primera vegada en molt de temps, no va fer el gest de carregar l'aparell. Algú podria pensar que se n'havia oblidat, però no és així. El xiulet insistent que indicava que la bateria estava baixa no parava d'advertir-lo, però l'Àlex no va voler fer-li cas. Estava distret, estava plorant.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu Barcelona amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital